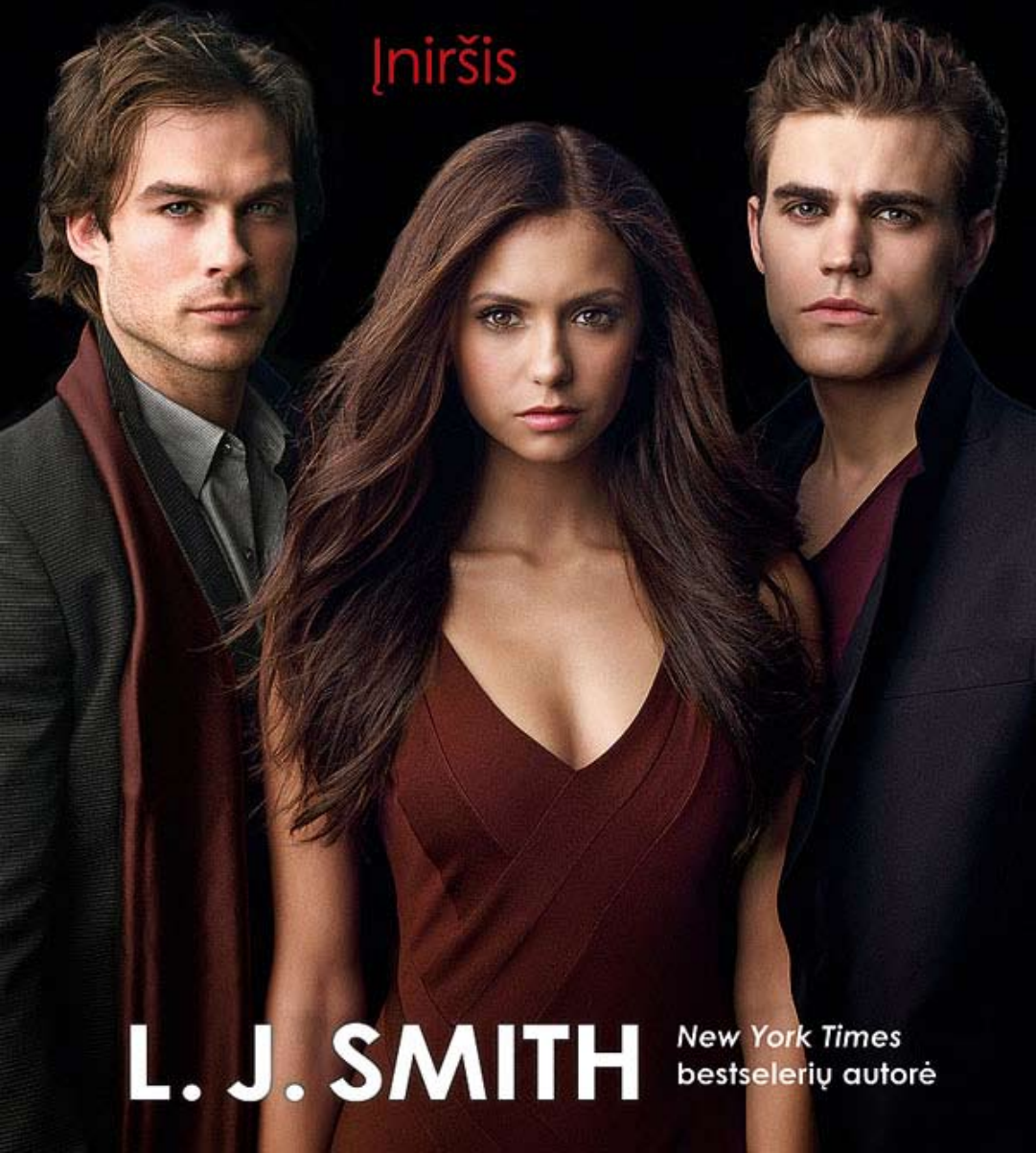

Vampyrės dienoraštis

Iniršis

L. J. SMITH

New York Times
bestselerių autorė

Bonė sustojo.

Na štai, pamanė Elena. Jai užgniaužė kvapą. Dieve mano, tikrai čia. Staiga ją apėmė jausmas, lyg vaikščiotų ryškiame sapne, kai žinai, kad sapnuoji, bet negali nieko pakeisti ar nubusti. Surakino raumenis.

Ji užuodė kitų baimę, taip pat ir greta stovinčio Stefano. Jo žibintuvėlio spindulys apšvietė už Bonės esantį plotą, bet Elena nesuvokė, ką mato. Tai buvo kažkokie kampai, plokštumos, neryškus kontūrai, paskui jos dėmesį patraukė vienas daiktas. Baltas negyvėlio veidas, šiurpiai pakrypęs ant šono...

Bet klyksmas neišsiveržė iš Elenos gerklės. Tai tebuvo pažįstamų bruožų statula. Tokia pat kaip viršuje, ant kapo dangčio. Šis kapas buvo lygiai toks pat kaip tas, pro kurį jie įlindo. Tik išplėštas: akmeninis dangtis perskeltas ir nusviestas prie kriptos sienos. Ant grindų pribarstyta tarsi trapių dramblio kaulo lazdelių. Apimta nevilties Elena save įtikinėjo; tai tik marmuras, marmuro gabalėliai.

Bet tai buvo sulaužyti ir išbarstyti žmogaus kaulai.

Bonė atsigrėžė.

Klaidžiojančiomis, tuščiomis akimis apžiūrinėjo susirinkusiųosius. Galiausiai įsispokojo į Eleną.

Paskui sudrebėjusi griuvo į priekį, kaip marionetė nupjovus virvutes.

Elena ją sugavo, bet pati vos neparkrito.

– Bone? Bone?

Bonė žvelgė į ją rudomis sutrikusiomis akimis.

– Kas atsitiko? – paklausė Elena. – Kur jis dingo?

– Aš čia.

Virš nusiaubto kapo pasirodė blausi šviesa. Ne, ne šviesa, pamanė Elena. Ji suvokė ją, bet tai nebuvo įprasto spektro šviesa. Keistesnė už infraraudonuosius ar ultravioletinius spindulius, žmogaus juslės nesutvertos ją regėti. Tą šviesą jai parodė, įvedė į smegenis išorinė Galia.

– Kita Galia, – stingstančiu krauju sukuždėjo ji.

– Ne, Elena.

Balsas nebuvo garsas, kaip regėjimas nebuvo šviesa. Tylesnis už žvaigždžių spindesį ir liūdnas. Jis kai ką priminė.

Mama? dingtelėjo jai. Bet tai nebuvo mamos balsas. Virš kapo, regis, sukuriavo spindintis verpetas, ir akimirką Elena išvydo veidą – malonų, liūdną veidą. Tada ji viską suprato.

– Laukiau tavęs, – tyliai ištarė Honorijos Fel balsas. – Čia paskutinį kartą prabilsiu savo pavidalu, o ne Bonės lūpomis. Paklausk manęs. Laiko nedaug, o pavojus labai didelis.

Elena atgavo žadą.

– Bet kur mes esame? Kodėl mus čia atsivedei?

– Jūs manęs paklausėte. Negalėjau parodyti, kol neprašėte. Tai jūsų kovos laukas.

– Nesuprantu.

– Kriptą man įrengė Fels Čerčo žmonės. Šioje slaptavietėje ilsisi mano kūnas. Būdama gyva turėjau slaptų galių. Aš, kaip ir Bonė, žinojau, ko niekas kitas nežinojo. Mačiau tai, ko niekas kitas nematė.

– Tu buvai aiškiaregė, – kimiai sušnabzdėjo Bonė.

– Anais laikais tai buvo vadinama raganavimu. Bet aš niekada nenaudojau savo galių blogam, ir kai pasimiriau, man pastatė

ši kapą, kad abu su vyru ilsėtumės ramybėje. Vėliau, po daugelio metų, mūsų ramybė buvo sutrikdyta.

Slaptingoji šviesa tai ryškėjo, tai silpo, Honorijos pavidalas mirguliavo.

– Į Fels Čerčą atėjo Kita Galia, sklidina griaunančios neapykantos. Ji išniekino mano poilsio vietą ir išmėtė mano kaulus. Ji įsikūrė kriptoje. Iš čia traukdavo į miestą daryti pikty darbų. Aš pabudau.

Elena, iš pat pradžių stengiausi tave perspėti. Ji gyvena čia, po bažnyčia. Ji laukė ir stebėjo tave. Kartais pasivertusi pelėda...

Pelėda. Elenos mintys skriejo tolyn. Pelėda, kaip toji, kurią ji matė lizde bažnyčios varpinėje. Kaip toji, kuri tupėjo daržinėje ir juodoje akacijoje prie Elenos namų.

Balta pelėda... medžiotoja... mėsėdė... Ji svarstė. Prisiminė didžiulius baltus sparnus, regis, nusidriekusius nuo vieno horizonto krašto ligi kito. Milžiniškas paukštis iš rūko ir sniego, skrendantis paskui ją, besivejantis ją, kupinas kraujo troškimo ir žvėriškos neapykantos...

– Ne! – užlieta prisiminimų sušuko Elena.

Ant pečių pajuto Stefano rankas, jo pirštai bemaž skausmingai smigo į odą. Tai ją sugrąžino į tikrovę. Honorija Fel tebekalbėjo:

– Ji stebėjo ir tave, Stefanai. Ji tavęs nekeitė dar anksčiau nei Elenos. Kankino ir žaidė su tavim kaip katė su pele. Ji nekenčia tų, kuriuos tu myli. Ji pati sklidina nuodingos meilės.

Elena nejučia atsigrėžė. Išvydo nustėrusius Meredithę, Alariką ir Metą. Bonė ir Stefanas stovėjo šalia jos. O Deimonas... kurgi Deimonas?

– Jos neapykanta taip išaugo, kad savo malonumui nužudytų bet ką, pralietų nekaltų žmonių kraują. Kaip tik dabar jos valdomi gyvūnai sėlina iš miško. Jie juda link miesto, link šviesų.

– Į Sniego šokius! – šaižiai suriko Meredithė.

– Taip. Ir šįkart jie išžudys visus ligi vieno.

– Turime perspėti žmones, – tarė Metas. – Visus šokiuose...

– Kol nesunaikinsite gyvūnus valdančio proto, nebūsime saugūs. Žudynės tęsis. Turite sunaikinti žiauriają Galią; tam jus čia ir atsivedžiau.

Šviesa vėl pakito; atrodė, ji blėsta.

– Jūs drąsūs; suraskite ją. Būkite stiprūs. Tik tiek galiu jums padėti.

– Pala... būk gera... – kreipėsi Elena.

Balsas nesiliovė kalbėjęs:

– Bone, tu gali rinktis. Slaptos galios – tai atsakomybė. Tai ir dovana, kurią gali grąžinti. Ar nori jų atsisakyti?

– Aš... – Bonė išsigandusi papurtė galvą. – Nežinau. Man reikia pagalvoti.

– Nėra kada. Rinkis dabar. – Šviesa silpo, traukėsi.

Sutrikusi ir abejodama, ieškodama pagalbos Bonė atsigręžė į Eleną.

– Rinktis *tau*, – sušnabždėjo Elena. – Turi pati apsispręsti.

Pamažu iš Bonės veido išnyko dvejonės, ji linktelėjo. Pasitraukė nuo Elenos ir atsigręžė į šviesą.

– Aš jas pasiliksiu, – dusliai ištarė. – Kaip nors susitvarkysiu. Mano senelė irgi susitvarkė.

Atrodė, kad šviesa linksmai sumirgėjo.

– Tu teisingai nusprendei. Išmintingai naudokis galiomis. Paskutinį kartą tau kalbu.

– Bet...

– Aš nusipelniau poilsio. Tai jūsų kova. – Ir švytėjimas išnyko, užgeso kaip paskutinės blėstančio laužo žarijos.

Elena pajuto artėjant Galią. Tuoju kažkas įvyks. Prie jų artėjo ar virš jų kabojo triuškinanti jėga.

– Stefanai...

Elena neabejojo, kad Stefanas irgi tai pajuto.

– Eime, – išsigandusi paragino Bonė. – Turime dingti iš čia.

– Reikia grįžti į šokius, – dusdamas kalbėjo Metas. – Padėti jiems...

– Ugnis! – krūptelėjusi sušuko Bonė, lyg tik dabar jai būtų šovusi į galvą tokia mintis. – Ugnis jų nesudegins, bet sulaukys...

– Negi nesiklausei? Mes turime susiremti su Kita Galia. Ir čia, čia ir dabar. Negalime išeiti! – suriko Elena.

Galvoje pynėsi vaizdai, atsiminimai, apėmė kraupi nuojauta. Kraujo troškimas... jis buvo juste justu ore.

– Alarikai, – įsakmiu tonu prabilo Stefanas, – grįžk. Ir pasiimk kitus. Padarykit, ką galit. O aš liksiu...

– Manau, mums visiems reikia išeiti! – šaukė Alarikas. Nuaidėjo kurtinantis triukšmas, todėl jam teko šaukti.

Mosuodamas žibintuvėliu jis parodė Elenai kai ką, ko ji anksčiau nepastebėjo. Gretimoje sienoje žiojėjo skylė, tarsi būtų išluptas akmuo. Tolyne driekėsi juodas, begalinis tunelis.

Kur jis veda? susimąstė Elena, bet apimta siaubo tuoj pat užmiršo tą mintį. Balta pelėda... medžiotoja... mėsėdė... *Varnas*, topelėdo, ir staiga ji kuo aiškiausiai suprato, ko bijo.

– Kur Deimonas? – suriko tempdama iš paskos Stefaną, gręžiodamasi ir ieškodama akimis. – Kur Deimonas?

– *Bėkit!* – paklaikusi Bonė metėsi prie vartų kaip tik tą akimirką, kai tamsą perskrodė garsas.

Tai buvo urzgesys, bet ne šuns. Niekaip nesupainiotum. Kur kas žemesnis, garsesnis, skardesnis. Tai buvo *kraupus* garsas, tvoskiantis džiunglėmis ir medžiotojo kraujo troškimu. Jis ataidėjo Elenos krūtiniėje, suvirpino širdį.

Suparalyžiavo ją.

Vėl pasigirdo urzgimas – alkanas ir laukinis, bemaž tingus. Kupinas pasitikėjimo savimi. Tuo pat metu tunelyje nuaidėjo sunkūs žingsniai.

Bonė pamėgino klykti, bet tik plonai sucypė. Iš tunelio juodumos kažkas artėjo. Tarytum grakšti ilgakojė katė. Dabar Elena atpažino urzgimą. Tokį garsą skleidė didžiausia plėšri katė, didesnė net už liūtą. Tunelio angoje blykstelėjo geltonos tigro akys.

Paskui viskas įvyko labai greitai.

Elena pajuto, kaip Stefanas ją traukia žvėriui iš kelio. Bet jos sustingę raumenys neleido pajudėti, ir Elena suprato, kad jau per vėlu.

Stipriai atsispyręs tigras vikriai liuoktelėjo į priekį. Tą akimirką Elena jį išvydo tarsi nušviestą žaibo, aiškiai įžiūrėjo blizgančius šonus ir lanksčią nugarą. Nejučiomis ji suklykė:

– *Deimonai, ne!*

Tik tada, kai iš tamsos pasitikti priešo išsoko juodas vilkas, Elena suvokė, kad tigras baltas.

Jau skriejančią oru didžiąją katę nubloškė vilkas, ir Elena pajuto, kaip Stefanas ją nutempė į saugią vietą. Jos raumenys vi-

siškai suglebo, ir ji leidosi pastatoma prie sienos. Dabar ją nuo urzgiančio balto žvėries skyrė kapo dangtis, bet vartai liko kitoje patalpos pusėje.

Elena negalėjo pajudėti ir iš siaubo, ir iš nuostabos. Ničnieko nesuprato; spengė ausyse. Prieš akimirką ji buvo įsitikinusi, kad Deimonas tik vaidina, kad jis ir yra Kita Galia. Bet iš tigro sklindantis pyktis ir kraujo troškimas buvo su niekuo nesupainiojami. Jis buvo tas, kuris ją vaikėsi kapinėse, paskui nusekė nuo pensiono prie upės ir ten nužudė. Su šia baltąja Galia vilkas ir kovėsi.

Tai buvo nelygi kova. Juodasis vilkas, kad ir koks nuožmus ir įnirtęs, neturėjo jokių galimybių laimėti. Tigras vienu milžiniškos letenos smūgiu iki kaulo perrėžė vilko mentę. Tada išsižiojo, lyg ketintų dantimis sutraiškyti vilkui sprandą.

Bet prie jų pripuolė Stefanas, nukreipė tigrui į akis žibintuvėlio spindulį ir nubloškė sužeistą vilką šalin. Elena norėjo klykti, kaip nors išlaisvinti širdį veriantį skausmą. Ji nieko nebesuvokė. Stefanui iškilo pavojus, bet ji negalėjo pajudėti.

– Bėkit! – suriko Stefanas. – Greičiau! Bėkit!

Vikriau nei galėtų žmogus jis išvengė baltos letenos smūgio, nenuleisdamas žibintuvėlio nuo tigro akių. Meredith jau buvo anapus vartų. Metas pusiau nešė, pusiau tempė Bonę. Alarikas irgi spruko lauk.

Tigras liuoktelėjo priekin, ir vartai su trenksmu užsidarė. Stefanas pargriuvo, mėgindamas atsistoti vėl slystelėjo.

– Mes jūsų nepaliksime! – sušuko Alarikas.

– Bėkit! – suriko Stefanas. – Važiuokit į šokius; padėkit žmonėms! *Bėkit!*

Vilkas, nepaisydamas kruvinų žaizdų galvoje ir mentėje, kur buvo matyti atviri raumenys ir sausgyslės, vėl puolė. Tigras gynėsi. Kilo toks triukšmas, kad Elena nebegalėjo tvirti. Draugai išbėgo, Alariko žibintuvėlis pradingo.

– Stefanai! – suklykė Elena matydama, kad Stefanas vėl pasirengęs pulti į kovą.

Jei jis žus, ji irgi mirs. O jei jau teks mirti, norėtų mirti kartu su juo.

Elena atitoko ir kūkčiodama nuklupinėjo prie Stefano, norėdama stipriai jį apkabinti. Stefanas apglėbė ją ir savo kūnu užstojo nuo kovos. Bet Elena buvo tokia pat užsispyrusi kaip ir jis. Išsilaisvino iš jo glėbio ir kartu su Stefanu atsigręžė į besigrumiančiuosius.

Vilkas gulėjo ant nugaros. Nors kailis buvo per tamsus, kad įžiūrėtųm kraują, apačioje telkėsi raudona bala. Jį buvo apžergęs baltas tigras, pražiojęs nasrus taikėsi perkąsti vilkui gerklę.

Bet neperkando. Pakėlęs galvą tigras pažvelgė į Stefaną ir Eleną. Apimta keistos ramybės Elena įdėmiai stebėjo žvėrį.

Ūsai tiesūs ir ploni kaip sidabrinės vielos. Kailis baltut baltutėlis, su blyškiais nedegto aukso spalvos lopinėliais. Balta ir auksinė, pamanė ji, prisiminusi pelėdą daržinėje. Tai sukėlė dar vieną prisiminimą... kažko matyto... arba kažko girdėto...

Tigras sunkia letena išmušė Stefanui iš rankos žibintuvėlį. Elena išgirdo Stefaną sušnypščiant iš skausmo, bet aklinoje tamsoje nieko nebematė. Jei nėra nė menkausio šviesos blyksnio, net ir medžiotojas aklas. Įsikibusi Stefano Elena laukė mirtino smūgio.

Staiga jai ėmė suktis galva; prieš akis tematė pilką sukuriuojantį rūką. Nebegalėjo nei galvoti, nei kalbėti. Atrodė, kad žemė

slysta iš po kojų. Miglotai suvokė, kad prieš ją panaudota Galia, kad Galia užvaldė jos protą.

Elena pajuto, kaip Stefano kūnas krinta jai iš glėbio. Daugiau nebepajėgė priešintis rūkui. Pradėjo kristi ir neprisiminė, kada atsitrenkė į žemę.